

הפטרה "זכרות יהודע" פרשת משפטים

המאור שבתורה

מעט מן האור דוטה הרבה מן החושך

לע"נ: מו"א עט"ר הכ"מ חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שבת כט' שבט התשע"ז

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
17:18	18:10	י-ם
17:15	18:07	ת"א
17:16	18:08	חיפה
17:18	18:09	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

הרב הגאון **ניסים יגן** זצ"ל: נולד בשנת ה'תש"א. עוד בהיותו ילד רך לא פסק פומיה מגרסא. עשה כשהוא לילות כימים משקיע את כל כולו **בעמלה וביגיעתה**. לאחר גישורו למד בכולל של **הגר"י אונגוואן**. שם קיבל סמיכה לרבנות, על אף שהיה אברך צעיר לימים. כבר באותה תקופה, נהרו אל ביתו בלילות שבת תלמידי **שיבת חרון** לשמוע משיחותיו העמוקות, ומשומעי לקחו דאז היה רבי **יצחק יוסף שליט"א**.

אדם נעשה חכם רק כשהוא לומד לקח ממה שעשה כשהיה טיפש.

מעולם לא דרש רבנו רבי **יצחק כדורי** זצ"ל ברבים. אמנם רבותיו בבגדד התרו בו שלא להרבות בדרשה כדי שלא לעורר עליו **עין רעה**, אולם רבנו התרחק לגמרי מלשאת דברים ברבים ובמשך כך שנות חייו הארוכות נמנע מלדרוש. יש אומרים, כי הסיבה לכך הייתה- שלא לבייש את **הדרשנים האחרים**. תכונת ענווה מוחלטת זו בלטה גם כאשר נשאל הרב שאלות שונות בלימוד. עושה היה עצמו לעפר ואפר, משתדל להסתיר את גדולתו, ועונה רק על מה שנשאל ותו לא, כדי להצניע את ידיעותיו הרבות ואת גדולתו בתורה. לא פלא שהרב כדורי מעולם לא הוציא לאור ספר הלכה או קבלה אף שהיה **ידען מופלג**, ואף שהיה לו הרבה מה לכתוב.

עדיף כאב בן שעה, מאשר כאב כל שעה.

הרב אברהם בביוך זצ"ל מידת בטחונו והשגחת ה' אשר ראה על כל צעד ושעל הייתה טבעוה בו מילדותו, בצעירותו היה נוהג ללכת מדי ערב שבת, לקברו של **האור חיים הקדוש**, ולאחר מכן לכותל המערבי לשפוך נפשו לה', ומשם היה חוזר לביתו, סמוך לכניסת שבת. ארע פעם אחת שלא שם לב לשעון, ועבר זמן עד שכמעט נכנסה שבת, ואז לפתע עבר במקום ערבי עם עיזים ואחת מהן ברחה מהעדר ונכנסה לסלון, ואז נתודע **לשעה המאוחרת** שכמעט נכנס שבת. הרב ליטף את העז ואמר לה "תזכי למצוות" ומהר מיד לביתו.

פנס אחת ה**בן איש** זיע"א לא חש בטוב, ועל כן הביאו לו כמה רופאים על מנת שיבדקוהו. בין רופאים אלו היו גם כמה גויים. אמרו לו הרופאים, כיוון שהוא רגיל לשבת על הרצפה ולכתוב על הנייר זה גורם לו **לעייפות יתרה**, ועל כן עליו לצאת מעט לטייל ולנשום אויר צה וטוב בכל יום. הסכים הבן איש חי לעניין זה וקרא לבנו, רבנו **יעקב** זיע"א וביקש ממנו לקחת עימו ספר ולקרוא לו ממנו בדרך, כדי שיוכל לקיים 'ובלכתך בדרך' ושחלילה וחס לא יהיה ביטול תורה. הרופאים לא הסכימו לכך, בעודם טוענים שעליו לפוש ולנוח ולא חלילה **לאמץ את ראשו** כלל. אמר הבן איש חי: "אם ככה- אלך לטייל כפי שהרופאים ציוו".

קם ממקומו ואמר: "לשם יהוד קודשא בריך הוא, הריני יוצא לטייל כדי לקיים את גופי ולהביא לבריאותי לקיים את מה שכתוב בתורה **ונשמרתם מאוד לנפשותיכם** וכו'". ונוסח כמעין זה הודפס בספרו 'לשון חכמים'.

או **שתכתוב** משהו ששווה לקרוא אותו, או **שתעשה** משהו ששווה לכתוב עליו.

חייב כל אחד להודות שנולד לזוג הורים בריאים בגופם ונפשם, שטיפלו בו וגידלו אותו **במסירות נפש ואהבה**. וזה טעם מצות כיבוד אב ואם - מהכרת הטובה, לזכור את כל הטובות שעשו עימי מיום היוולדי ועד עתה. כמו כן ראוי להודות מי שיש לו יחוס של צדיקים קדמונים, ומי שיש לו **קרובים אהבים**, להשתתף בשמחות, לעזור בטיפול בילדים, בהלוואה או במתנה, גם אם הם לא כל כך בקשר ולא נפגשים ~ לעיתים תכופות, מ"מ בעת צרה תמיד נזכרים בהם ופונים **לבקש עזרה**. ומי שאין לו קרובים רבים, צריך לשמוח על מיעוט הטרדות והביקורים ...

מנהג העולם שבאמירת 'לחיים' עונים 'לחיים טובים ולשלום'. זהו לפי שבשתיית היין הנזכרת בפעם הראשונה בתורה, שהייתה אצל **נח**, היו תוצאות לא-טובות. גם עץ הדעת גפן היה. לכן מברכים שיין זה יהיה "לחיים טובים ולשלום".

אתה חוק יותר ממה שאתה נראה.
אמיץ יותר ממה שאתה מאמין.
וחכם יותר ממה שאתה חושב אסור לאדם לזלזל בעצמו

בפעם אחרת קשה רבי **שמעון** לרגל מצב בריאותו גורש, הריץ אגרת - שקפה הוא כותב: "יקורי הר' **ידל** נ"י... ונאני מוצא חובתי להזכיר לו הבקשת חסדו **להיטיב** עם הרבנית תחי' אשר נפשה מרה מפל המצב שלנו, להשתדל לפרקים לדבר עמה להקל את **סערת רוחה**. והעקר להשתדל שלא תרגיש מרע מצבי המקלקל. ועם מדת התקדש שקנה, גם מלאת רצוני אשר נפשי פואב על גורלה המר... דוש"ת שמעון יהודה הכהן".

נקודה לתחשבה
התרגשות רבה שרקה בבית רבי **משנה שמואל**: היום זוכה הוא לקיים את המצוה האחרונה הפתובה בתורה: "ועתה פתבו לכם את השירה הזאת" - שיקתב כל אהד ואהד ספר תורה לעצמו. והנה, זוכה הוא ומוציא לאור את הדושי תורתו. ההתרגשות היתה גדולה והשמחה רבה. ערמות ערמות של ארזים טריים נחו בפנות הבית, מדיפים ריח חזק ומשפר של ספרים חדשים. בהתרגשות עצומה הוציא את הספר הראשון מהארז, ברך **שהיני** בכונה גדולה, ואז, מיד אחרי שסיים את הרקה, עוד לפני שפתח את הספר לעין בו, אמר: "נו, איפה הרבנית שלי? צריך להראות לה את זה..." בני הבית עמדו נרזשים ומתחזים. הכל רצו לעין בספר החדש, לקרא את העמודים הראשונים, לדפדף בין דפי הספר שאד זה יצאו ממקבשי הדפוס - אולם רבי משה שמואל אינו פותח את הספר. אוחז הוא בידו את ספרו החדש, מקרבו אל לבו, אולם מתאפק ולא מעיז בו, הן **הרבנית עדין לא הגיעה!**

רק כאשר התקרבה הרבנית אל המחצה שבקצרת הנשים, החיש את צעדיו, נגש אליה, ונתד פתחו את הספר החדש - חדושי תורתו! הרבנית היא הראשונה שצריכה לקרוא את הספר! כך היה מנהגו בכל פעם. עם כל ספר וספר שציא, היה נמלא בהתרגשות גדולה, אולם את הספר לא היה פותח פי אם בגוכחותה של הרבנית! "בלעדי הרבנית לא הייתי יכול לכתב **במנוחת הנפש** את הספרים", היה אומר בכל הנדמונות, "כלום אין זה מן הראוי שתהיה היא הראשונה שתראה את הספר החדש!?"

רגישות לזולת גם בזמנים של **שמחה וכבוד** (העורך)

